

saa smukt og rigtigt stod i „Femte Juni“: han har sidet ude paa sit Landsted ved Furesøen som en anden Holger Danske og ladet Skægget gro ned i Bordet, indtil han mærkede, at Friheden var i Fare. Jeg sagde det ogsaa til Pastor Gaardbo, at jeg synes, vi skulde modtage ham festligt med en Æreport og et Musikkorps — eller noget af den Slags. Dersom man opfordrer mig, skal jeg gerne holde Velkomsttalen.“

„Hvad sagde Præsten til det Forslag? Det forekom mig, at han var lidt forbeholden.“

„Ja, det er en sær Mand. Gud veed, om han er rigtig paalidelig. Vi er politiske Meningsfæller, men vi omgaaes ikke. Indbyder man ham til en Middag, finder han altid paa Undskyldninger. Det er ikke som med gamle Provst Vollerup. Kan du huske? Han kom ganske af sig selv, naar han vidste, her var Middagsfremmede. Og han og jeg var dog dødelige Modstandere baade paa det politiske og sociale Omraade, for ikke at tale om det kirkelige.“

„Sig mig, John, det kan da ikke være rigtigt, hvad din Kone fortæller, at Pastor Gaardbo er af Enslevs Familje?“

„Jo, det er rigtigt nok. Men det er ogsaa en af Mandens Besynderligheder, at han aldrig taler om det. Han har endogsaa engang paa det bestemteste erklæret overfor mig, at det ikke er Enslev, der har skaffet ham Embedet her. Men jeg maa nok spørge, hvordan han ellers har faaet det i den Alder.“

„Men hvordan er da Familjeskabet?“

„Jo, Pastor Gaardbos Far hed Sørensen og var Skole-